

Hugo Treffneri Gümnaasium

MII LANG

aastast 1926

JUUNI 2025

JUHTKIRI: Tomatimahlast ja virgumisest

MERIBEL LEPPIK & ELIISABET RAJU, E23

See pooleldi tühjaks litsutud tomat Su Kohvipausi wrap'i vahel, millest nõrgub lääget mahla, mis seguneb sensuaalselt ning peaaegu märkamatu ülejäanud kastmega. Sa võtad järgmise ampsu, tunnini on jäänud veel 15 minutit. Terav krutoonikuubik haavab Su kõnelemisest tülpinud suulage. Ühel hetkel, endalegi ootamatult, viibid Monika Piirimäega ühes õhuruumis, valgustatuna tema renessansimeelsusest igas küsimuses, mis Sind vaevata võiks. Istud lugemistoa puittoolil, mille laua alt välja tõmbamine tekitab tummvaikes ruumis rõlgekoelise krigina. Ei viitsi kirjutada. Ei viitsi tegelikult suurt midagi teha. Vaatad lage. Mõtled, et kas sellel vennal kael ei jäänud kangeks, kui siia lakke kujundeid maalid. Tore, et vähemalt maalid. Lähed ajalootundi ning see üks ja sama märsilohistaja ei lõpeta küsimuste esitamist. See idüll ei saagi otsa enne, kui ühel päeval istud Vanemuise kontserdimaja mugavas (NB! seljatoega) toolis ja loed minuteid, millal küll Sinu kord diplomit saada tulla võiks.

Need hetked, paratamatud osakesed Sinu igapäevaelust, täidavad tahes-tahtmata Su õnnepeekrit ning muutuvad elu jooksul pidevalt, kuid kestavad seni, kuni kestab Su vaim. Tähelepanelik nautimine neis tooniandvates viivukestes ongi just versta-posti oma sisemise revolutsioonäri kujundamises. Iga tüütuna, vastikuna, mõttetuna... ja mida iganes näiv olukord, mis on pressitud naudinguga lõõgastumiseikade vahele, on oluline komponent Su tundemaailma liigirikkuse lahti mõtestamisel. Ebamugavusest ja vihast tulvil pinnasest saavad võrsuda ideede alged, millest on võimalik ehitada terviklikuma mõttemaailma, mis aitab hoida meele raage ja vaimu sõakana ka siis, kui tomat langeb su seedenäarmete asemel tuhmile munakiviteele keset Dorpatit.

TOIMETUS	KEELETOIMETUS
Ats-Artur Ploomipuu	Annabel Tiido
Kaarel Koppel	Ats-Artur Ploomipuu
Eliisabet Raju	Eliisabet Raju
Kirke Karolin Tark	Kristel Veske
Meribel Leppik	Mia-Liisa Bek
Mikk Artur Mikfelt	Kirke Karolin Tark
ILLUSTRATSIOONID	Marta Eller
Rebeka Tiirmaa	Säde Sepp
JUHENDAJA	KAANEPIILT
Age Salo	Rebeka Tiirmaa
TÄNAME	KÜLJENDUS
Ketlin Taidre	Mirjam Märtn
PEATOIMETUS	PEAKÜLJENDUS
Eliisabet Raju	Mirjam Märtn
Meribel Leppik	

MIILANG

juuni 2025
lõpuleht

HUGO KIIDAB ja õnnitleb kõiki lõpetajaid kõikvõimalikel põhjustel.
MAURUS LAIDAB õpilasi, kes jätsid UPT kaitsmise viimasele hetkele.

- Juhtkiri: Tomatimahlast ja virgumisest**
MERIBEL LEPPIK & ELIISABET RAJU, E23
- Keelekant: lõpetamine (ja sellega seotud sõnavara)**
ATS-ARTUR PLOOMIPUU, E22 & KAAREL KOPPEL, D24
- Raimond Lepiste kõne viimase koolikella aktusel**
RAIMOND LEPISTE
- Klassijuhatajate luuletused**
KOGUS ELIISABET RAJU
- Mis on toonud meid siia, ei vii meid enam edasi**
ATS-ARTUR PLOOMIPUU, E22
- Õpetajate tsitaadid**
KOGUSID KIRKE KAROLIN TARK, C22 & MIKK ARTUR MIKFELT, E23
- Lõpetajate nimed**
KIJUNDAS MIRJAM MÄRTIN

ÕNNITLEME	
13.03 Uve Saar	14.05 Indrek Pajur
16.03 Kerli Orav-Puurand	14.05 Ehtel Timak
23.03 Erika Hunt	16.05 Kaisa Vaher
06.04 Anneli Mägi	26.05 Ülli Roostoja
10.04 Martin Kimmel	03.06 Eve Paap
16.04 Mall Matto	03.06 Jaan Paaver
18.04 Siim Oks	10.06 Ott Ojaveer
25.04 Evelin Rand	17.06 Age Salo
29.04 Sandra Sagar	20.06 Raimond Lepiste
05.05 Anna Laura Alamets	20.06 Agnes Vask
10.05 Madis Reemann	

Keelekant: lõpetamine (ja sellega seotud sõnavara)

Sedapuhku teenib keelekant ustavasti ajajärgu huve, võttes luubi alla mõned kooliaasta, rohkemgi kooliastme otsasaamisega seotud sõnad. Pääkirjast esiti kokkunenud ei ole muretsemiseks suuremat põhjust: keelekant ise lõpetama ei hakka. Küll on sujuvama ülemineku tagamiseks järgnev kirjutis valminud kahe autori koostöös. Nüüd on ühtlasi paras aeg hakata kohanema mistahes stiililiste muudatustega, mis järgmisest õppeaastast eeldatavasti ainumaksvaks saavad, sest mingisugust ühtlustustoimetust kui sellist autorid teineteise tööle teinud ei ole. (A-A)

Esmalt pisut sõna lõpetamine enese kohta. Lähikonna keelis ringi vaadates on võib tõdeda, et kohalik maarahvas pole siinkohal suuremat eripärasust ilmutanud. Lõppu tähistavat tüve tarvitavad nii venelased (ОКОНЧАНИЕ „lõpetamine“ ja КОНЧАТЬ „lõpetama“), sakslased (vastavalt *abschluss* ja *der*) *Schluss* „lõpp“, ka „järelendus“) kui rootslased (*avslutning(en)* ja slut „lõpetatud“ või „läinud–kadunud“), kusjuures rootsi *avslutning* võib tähistada ka meie mõistes perioodi või semestri, mitte ainult õppeaasta lõppu. Hõimuväljed soomlasedki on otsusta-

nud lõpu-tüve kasuks (*valmistuminen* „lõpetamine“ ja *valmistua* „valmis saama, lõppema“). Soome sõna mõjub ehk lugejale pisut kummastavalt, et eesti keeles tähendab pea identne valmistumine enim lõpule lähenemise protsessi kui lõpu keskel viibimist, soome enesekohatu *valmistaa* tähenduspiirkond on siiski eesti etümololoogilise vaste *valmistada* omaga suuresti sama, *valmis* tähendab mõlemas keeles umbkaudu „lõpetatud“. Lõuna-naabrid lätlased on sõnatüvevalikul läinud pisut teist teed, nimelt põlvneb läti *izlaidums* hoopis tüvest laist „laskma“, tähendades niisiis umbkaudu „välja laskmist“ („väljalase“ onap õigupoolest *izlaidums*-i teine tähendus). Taoline, *laskma*-tüve kasutus hariduslikes kontekstis ei ole siiski täiesti unikaalne: näiteks vene *выпуск* tähendab lisaks „väljalasketele“ „(kooli- vm õppeasutuse) lendu“, kattudes *izlaidums*-iga üsna hästi kahel moel. (A-A)

„Lennuga“ jõuame pooljuhuslikult järgmise põneva koolilõpuseoselise sõna manu. Erinevalt „lõpetamisest“ enesest ei ole „lendu“ märkivad sõnad tepe ühetaolist algupära (nt saksa *Jahrgang*, otsesõnugi „aastakäik“, või eelmainitud vene *выпуск*). Veel on tähtis mainida, et eesti *lend* tähistab üldiselt vaid lõpetanuid, kuna nii saksa kui vene sõnadel on palju üleüldisem tähendus. Soome *vuosikurssi* on samuti laiem tähendusega (täpsemalt lõpetajaid saab tähistada sõnaga *lõpeta* *vuosikurssi* või *valmistumisvuosikurssi*), kuna rootsi *avgångsklass* on sõna-sõnalt „äraminev klass“. Kindlat põhjust, miks eesti keel ühes lõpetanute kohta just *lennu*-sõna kasutab, polegi autoreil paraku õnnestunud välja selgitada. Kindel on, et selles tähenduses on *lend* käibel olnud juba sajandi, otsustades (A-A)

Miks eesti keel ühes lõpetanute kohta just *lennu*-sõna kasutab, polegi autoreil paraku õnnestunud välja selgitada.

Lõunanaabrid lätlased on sõnatüvevalikul läinud pisut teist teed.

Saksa keelde laenati sõna ladinakeelsest sõnast *abituriō*, mis tähendab otsetõlkes „(ma) tahaksin ära minna.“

ILLUSTRATSIOON: REBEKA TIIRMAA

Rääkides lõpetamisega seotud sõnavarast ei tohiks kindlasti kõrvale jääda auväärne tiitel *vilistlane*. Nähes, et teie kõik kindlasti juba ihaldate ennast vilistlaseks kutsuda, peaks võib-olla rääkima ka selle sõna algupärase. Sõna *vilistlane* leidis oma tee meie keelde läbi saksa keele ja sealne sõna *Philister*, mis tähendab väikekoodanlast või kedagi, kes pole ülikooliga seotud. Eesti keelega kohanemisel vahetus saksapärase *er*-sufiks eestlastele tuttavama *lane*-sufiksi vastu. Kuid veel on huvitav teada, et saksa keeles oli sõnal *Philister* teine ja natukene halvustav tähendus. Sõna kasutati ka selleks, et kirjeldada isikuid, kes ei pea lugu kultuurist. See tähendus omakorda tuleb selle sõna varasemast kasutusest, kus *Philister* on tegelikult sõna isiku jaoks, kes pärineb piirkonnast nimega *Philistina*, mida meie tänapäeval tunneme Palestiinana. Kuigi me teame, et sõna tuleb algselt nimetusest palestiinlaste jaoks, ei ole selge, kuidas ja millal termin negatiivse konnotatsiooni üles korjas. Kuid tänapäevaks on sõna negatiivsed tähendused ununenud ja *vilistlaseks* olemine on tõesti auväärne. (K.K.)

Kuid enne kui teil on võimalus kutsuda end vilistlasteks, räägime veel ka sõnast, mida on teie kohta kasutatud juba pea aasta aega — *abituriēt*. Selle sõna algupära on ladina

keeles, kuid meie kätte on see jõudnud läbi saksa keele. Ka saksa keeles kasutati seda sõna, et kirjeldada õpilast teise kooliastme viimases klassis. Saksa keelde laenati sõna ladinakeelsest sõnast *abituriō*, mis tähendab otsetõlkes „(ma) tahaksin ära minna.“ Sõna koosneb kahest osast: *abeō* „minema“ ja sufiksist *-turiō*, mis toimib sooviväljendava sufiksina. Samast kohast on tulnud keskkooli lõpueksamite *abituriūriteks* nimetamine. Ning lõpuks, kui *abituriēt* on läbinud oma *abituriūmi*, saabki ta ennast kutsuda vilistlaseks. (K.K.)

Raimond Lepiste kõne viimase koolikella aktusel

Tervist, kallis koolipere! Hakame pilte vaatama. Spikker on kaasas. Kallid abiturientid ja kõik kohalviibijad, nagu ma ennem ütlesin: tere, kallis koolipere, et õpetajate poolt võtan siis tõesti sõna mina. Kunstiajaloo õpetaja, et miks siis mulle see au anti? Eks ikka sellepärast, et ju siis tuleb rääkida kunstist. Aga mitte ainult, rääkima peaks ka lõpetamisest. Kus need pildid siis on? Aa, tuttav tunne. Ma ka enda klassis seda videoprojektorit erutan pool päeva.

Jah, siin te näete ühte kaslast, aga see pole minu PowerPoint. See on kontseptualism, mis te siin hetkel näete. Mis on kunst? Kas see ongi kunst? Ju siis on. Aga kus on minu kunst? Ei tule millegipärast. Kas siin on keegi tehnik, kes nendest asjadest aru saab?

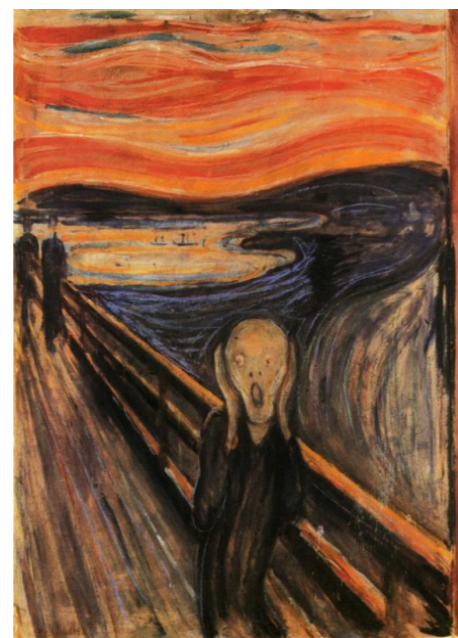
Siinkohas tulevad meelde kõnelused õpilasega Ats-Artur. Ükstapuha, mis teost ma näitasin, hakkasid kohe diskussioonid, et mis asi on kunst, kas need jooksvad numbrid seal on, noh, kunst, Ats, ma sulle hetkel nüüd

sõna ei anna. Mis on kunst ja mis on kunsti eesmärk ja milline on hea kunst ja milline on halb kunst. Aga mina tahaksin, jah, rääkida siis kunstist, mis meid sel tähtsal päeval puudutab. Ega ma eriti kaua ei suuda oma tühja juttu siin ajada...

Vaadake, teid ootavad ees lõpueksamid. Ja see lõpueksam on justkui kunstiteose loomine, mis teid ees ootab siis, tööpoolest. Aga kui kunstnikud kasutavad värve ja vorme, siis teie kasutate teadmisi ja oskusi. See pilt, mis te siin praegust näete, jah, Gustave Courbet', realismi üks tugevamaid esindajaid. Võiks öelda, et suisa võib-olla üks isadest. Aga vaataks seda maali natukene lähemalt. Slaidil on Courbet' maal, kus ta kujutab ennast teost loomas. Kõik saavad ju väga hästi aru, et tegelikult toimub siin eesti keele riigeksami. Kunstnikust vasakul pool on eesti keele eksami teemad ja paremal pool Courbet'd toetavad gümnaasiumiõpetajad. Kunstniku selja taga näeme pühendunud eesti keele õpetajat, kes on edasi andnud kõik enda teadmised, aga mitte ainult teadmised, isegi riided on ära antud. See väikene noormees seal? Eksamikomisjoni vaatleja. Aga nüüd edasi vaatamegi ainult neid teoseid, milleks on siis ikkagi sihukse eksamiteemaatika. Neis on nii mõndagi õpetlikku. Vaadake!

Te kõik teate Edvard Munchi ja tema kurikuulsat teost, mis kannab pealkirja „Enne eksamit“. Norra maalikunstnik on maalil kujutanud õpilast, kes pole õppetööse tõsiselt suhtunud. Teos on ekspressiivne, ärritav, isegi hirmus. Kauguses – vaadake siia

vasakule poole –, kauguses maali vasakul on näha lähenevaid eesti keele ja matemaatika riigeksameid. Ma siiski loodan, et valdav enamus teist naudib teose voolavat juugendlikku joont, sest eksamiteks ettevalmistumine juba käib.

„ENNE EKSAIMEID“ EDVARD MUNCH

Otto Dix, kuulus ekspressionist. Vaatame teost, mille pealkiri on „Äh, mis, juba homme?“. Tööpoolest, eriti halvad on need juhtumid, kus õppur pole eksamitele kohe üldse mõelnud. Dixi ekspressiivsel teosel on kujutatud õpilast, kellele alles viimasel hetkel jõuab kohale, et homme ongi juba eksam.

„ÄHH, MIS? JUBA HOMME?!?“ OTTO DIX

Romantism. No see maal on justkui eelmise teose jätk. Kui ikka üldse õppinud ei ole, no ikka üldse pole õppinud, siis võib öö enne eksamit välja näha umbes selline.

„ÖÖ ENNE EKSAIMIT“ JOHN HENRY FUSELI

Antiik-Kreeka skulptuur hellenistlikust perioodist – tundsite ära, loomulikult, te olete nii tähelepanelikud olnud tundides. Üldiselt, nagu te näete, teoses pole jälgegi klassikalise perioodi üllast rahust. Teosel näete õpilast Laokooni oma klassivendadega eksamit sooritamas. Käib tõsine võitlus eksami küsimustega. Küsimused on siis need maod, eks ole. Hetkel käib tõsine pusimine analüütilise geomeetria kallal, kui ma nüüd õigesti mäletan. Tundub, et õpilased pole korralikult õppinud ja ülesanne valmistab tõsiselt raskusi.

„ÕPILANE LAOKOON OMA KLASSIVENDEDEGA EKSAIMIT SOORITAMAS“

Seda teost ma ei ole teile tunnis näidanud, see on Ameerika kunstnik Rockwell ja tema on loonud teose eksamit sooritanud neiust. Pole küll päris täpselt teada, mis võtteid eksaminand eksamil kasutas, et ta nõnda räsitud välimusega peab direktori ukse taga olema, igal juhul on eksam sooritatud ja neiu on seisuga rahul.

„POLE EKSAIMIT, MILLEGA MA HAKKAMA EI SAAKS“ NORMAN ROCKWELL

Ja ka kõrgrenessansi päevil on loodud töid, mis kujutavad eksamit. No kes ei teaks kunstnikku Leonardo da Vincit ja tema kurikuulsat teost „Moona Liisu“. Kõrgrenessansi suurmeistri teos rahulolevast õpilasest, kes just äsja sooritas riigeksami – ta on rahul. Ta näos on vaoshoitud, rahulolev muie, naeratus. Kusjuures, sellist eksamijärgset naerutust hakkasid väga paljud renessansiaja teised meistrid ka siis oma töödes järele aimama. Kunstiajaloolased vaidlevad tänapäevani, et mis täpselt on Moona Liisu naerutuse põhjuseks. Kas ta sooritas eksami matemaatikas? Eesti keeles? Või inglise keeles? Ma väga loodan, et ka teil on täpselt sama rahulolev nägu, kui eksamid on läbi.

„ÕPILANE MOONA-LIISU“ („PÄRAST EKSAIMI SOORITUST“) LEONARDO DA VINCI

Kallid abiturientid, olete ühe olulise etapi lõpusirgel, jäänud ongi veel ainult lõpueksamid. Kindlasti on teil sees väikene ärevus, võimalik et ka suur ärevus. Et kas ma saan hakkama? Saate. Te saate kindlasti hakkama, sest õpetajad on teid eksamiteks kolm aastat ette valmistanud. Kindlasti läheb teil hästi, sest teil on maailma parim taustajõud. Siinkohas aplaus kõikidele õpetajatele ja koolitöötajatele.

Jah, nii ta siis on. Lõpueksamid on nagu kunstiteos, mille loomisel saad näidata, kui palju oled õppinud ja kui hästi sa oskad neid teadmisi kasutada. Kui kunstnikud kasutavad värve ja vorme, siis teie kasutate teadmisi ja oskusi. Kunstiteose loomine vajab aega ja vaeva, seda ka lõpueksamid. Aga lõpuks on see pingutus väärt, sest te saate näidata, kui targad ja loovad te olete. Kallid abiturientid, kes te loote oma elu üht suurteost, lõpueksami läbimist, jääge loovaks, usaldage ennast ja näidake kogu maailmale, mida te suudate. Edu ja õnne ning külma närvi koolilõpetamisel! Ma tänan.

MAAILMA PARIM TAUSTAJÕUD.

Klassijuhatajate luuletused

A22

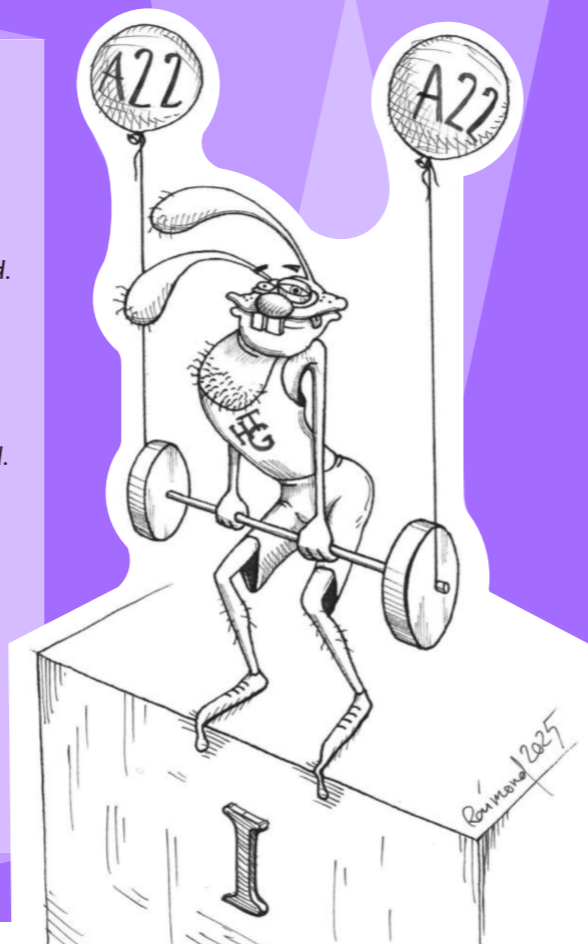
Seda teab ka väike laps,
et parim klass A22.
Seal kambas poisse päris palju,
neist igauks kui kindel kalju.
Ja veetlev-meeldiv on üks tõde,
seal klassis 11 klassiõde.

Nad teevad torti, palju sporti
ning kunstivärki igat sorti.
Majandavad, tantsivad
ja uhkelt ringi vantsivad.
Neil meeldib hullult trenni teha,
seda tõestab muskulis keha.
Ka loovust on neil hirmus palju
ja seda näitavad nad valjult.
Neist igauks on vinge „vend“
ja klassil vingelt kõrge lend.

A22 kui tõusulaine,
seepärast koolil kõrge maine.
Neid austavad ka teised riigid,
sest klassist paljud võitjad-friigid.
Veel tahaks teha sissekandeid,
sest klassis palju-palju andeid...

(ja klassijuhatajaks ingel,
kel' roppu moodi maitseb kringel.
....mmmmm...kringel...)

RAIMOND LEPISTE

E22

Kui maagiline ükssarvik,
keda keegi pole näinud,
kolmekümne kuuest tükist koosnev
pusle,
millest pidevalt on mõni tükk
kadunud.

Säravate isiksuste paraad
HTG koridorides.
Unustamatud näod, mõtted, teod
tabamatud sisekosmused
üllatavad tantsusammud
trenn, tõved, töö, tõusud
ja mõõnad.

Eneseloomise kunstnikud, kes
toovad päevadesse värve,
ei iialgi halli,
sest nalja peab saama,
sest nutta võib ka vahel,
sest igauks on MINA ISE.
Kolmkümmend kuus pusletükki
üksarviku pildiga karbis.

ACE SALO

HTG D22 — humanitaarklass,
õpilased, kes on täis julgust ja mõtteid,
võitnud ballikonkursi 10. klassis,
korraldanud aastapäeva balli
Vanemuise kontserdisaalis —
elegantselt, täpselt,
ka õppetöö hetkekski soiku ei jäänud.

Nad on õppinud,
vastanud ootustele ja ületanud end,
12. klassi lõpuks
kaitsnud kõik UPT'd,
mõned neist säranud konkurssidel.

Kursused — läbitud,
eesmärgid — saavutatud,
teed — avatud.

D22 seisab kooli lõpusirgel,
selja taga ühised aastad,
täis naeru, vaeva, kordaminekuid.
Ees uued ukсед,
mis ootavad avamist —
ja maailm, mis ootamas neid.

(tehtud AI abil)

ANNELI MÄGI

Kes on need noored, kes tänaval
hüüavad:
„B22! B22! B22! B22! B22!“
Ei loe, kui väga teised ka püüavad —
mul on ja jääb vaid üks B22!

Rakett69, keemia, füüsika, bioloogia,
kuid ka eesti keel ning lingvistika.
Kunst, tants, muusika ja informaatika
—
ükski õppeaine ei olnud neile müstika.

Vahel oli uni liiga magus,
ja aeg-ajalt kadus ka jaks.
Puudumiste arv polnud siiski väga
valus
ja kollektiivselt lõpetab B22!

Ma soovin teile kõike kõige paremat,
mu kallid ja andekas B22!
Ja luban, et mõtlen te peale, kui õhtul
kukub kägu.
Oh issand, selle luuletusega jäin tõesti
hiljaks...
Aga noh — klass on ikka klassijuhataja
nägu.

SANDRA SAGAR

B22

PILT LOODUD AI ABIL

FOTO: ANGELA PEEB

C22 loodusklass — tuleviku teerajajad,
mikroskoobi all unistused kajavad.
Katseklaasid, graafikud, lõputu huvi,
looduse keeles nad loovad oma lugu.

Püüdlikkus silmis, nad rühivad tippu,
hoiavad kõrgel meie kooli lippu.
Bioloogia õpetaja suunab neid teel,
meditsiini ja teadmiste kindlal veel.

SAIMA KAARNA

Mis on toonud meid siia, ei vii meid enam edasi

Mina, **ATS-ARTUR PLOOMIPUU, E22**

olen nüüdseks umbes täpselt kolm aastat käinud Hugo Treffneri gümnaasiumis, „maailma parimas eestikeelses gümnaasiumis“, nagu väideti meie aastakäigu rebaste loustaraamatugrupi esimeses, jumalatepoolses postituses 2022. aasta 26. mail (õieti ei nenditud tööka kui sellist, vaid kasutati niisugust fraasi, sisseültevas käändes küll, enesekirjeldusteüleskutses). Minu kitsast isiklikust vaatest on asi ehk suurelt jaolt niimoodi olnudki. Vähemasti ei oska ma nimetada ühtki kooli, kus sooviuksin olla Treffneri asemel. Ikka ja jälle on Hugo Vaim näidanud end mistahes moel võimsamaks teistest (olen seda saanud täheldada kõrvaltvaataja, vähem asjaosalisegi rollis). Mõni ime: kolme Treffneri-aasta jooksul on mul olnud suur au tutvuda hulga imeliste inimestega, takkapihta oma valdkonna vaieldamatute ekspertide, fanaatikute, olgu nad siis õpilased või õpetajad. Veelgi, üks inimene on tihti kadestusväärset pädev mitmel alal korraga. Olen oma aega siin mitmekülgsesti nautinud, saanud siit kamaluga eluõpetust ja akadeemilist nii palju, kui olen ise nõutuda soovinud või osanud (sellele viitab vististi ka kolme aasta jooksul läbitud kursuste arv). Vale oleks öelda, et olen Treffnerist võtnud viimast: ometi on mõni vabaainekursus võtmata jäänud, kooli katusel ega kooli-ajaloo majatuuril ei ole ma (veel) käinud ja muusikakoolist tingitult „viilisin ära“ koguni kurikuulsast rahvatantsu „sõelumisest“ rebasepõlves, kõnelemata ülejäänud rahvatantsust; Anima segakooris (kus vist iga proov on arengulises mõttes kulda väärt) olen laulnud kaks, mitte kolm aastat. Sellegipoolest ei ole tervikpilt minu tagasihoidlikul hinnangul sugugi paha. Niisiis, võiks ka ametlise pärgamise „maailma parima eestikeelse gümnaasiumi“ tiitlile viivitamata ära teha, aga ...

Enne edasist kirjutist mõned vajalised märkused.

Esiteks, allseisev ei ole mitte mingil moel mõeldud kellegi või millegi solvamiseks, kellelegi ära panemiseks. Sellest lähtuvalt palun kõigil lugejail vältida mistahes isiklikultvõttu (kui mitte millegi muu, siis vähemasti selle pärast, et haavumine ei tooda reeglina vähimatki lisandväärtust ega

lahenda ühtki probleemi). Küllap annan niisiis ühtlasi viimse päästikuhoiatuse (jah, nii nähtavasti trigger warning'ut eestindatakse). Veel hoiatan, et austusest koolipere vastu väldin igasugust kuulujutustamist, kuuma klatši tarvis pöördutagu Treffneri või mõne muu asjakohase intstantsi poole.

Teiseks, et olen õppinud humanitaarsuunas, on kirjutise tulipunktis paratamatult humanitaariaga seonduv. Lisaks näikse säälap soovivat enim pakku verd. Siiski püüan paralleelselt keskenduda laiemale pildile, pidamata humanitaarsuunda teisist põhimõtetelisel tähtsamaks: olen nimelt kindlal arvamusel, et tõeliselt haritud inimene huvitub kasvõi pinnapääselt igast valdkonnast ning evib kõiges vähemasti algteadmisi. Kroonilist humanitarfoobiat põdevail kaasõpilastel on aga ehk mõistlik jätta järgnev lugemata.

Korra laia levikuga on kuhtunud treffneristide süsteemist enesest lähtuv konkurentsieelis kõrgkooli astumisel.

Ning kolmandaks, mina kui õpilane ei ole kooli sisemise toimimisega lõpuni tutvav. Seega võib igauks „süsteemisest“ minu möla silmade-kõrvade vahelt läbi lasta lähema eriteluta, peaks ta nii soovima. Allpoolset tuleb ehk siis näha kui vaid ühe õpilase paremat äranägemist (mis küll püüab laiapähealisust ning realismi taodelle).

Programmiline jahumine lõpetatud, asugem asja manu.

Treffneri kooli õppekorraldus ühes 75-minutiliste tundide, kursuste ja muu taolisega oli omal ajal vaieldamatult eesrindline ja tagantjäreli mitmeti kasulik. Onap kool saanud eri lavul pikalt särada ning analoogne süsteem nüüdseks kenasti kanda kinnitanud mitmel pool mujalgi. Kahekümne aasta tagune uuendus on aga hakanud end minetama. Innovaatiliseks ligimeelitavat silti ei saa sellele enam ammu külge kleepida, pigemini on kostunud nurinat liigest tagurilisusest. Korra laia levikuga on kuhtunud treffneristide süsteemist enesest lähtuv konkurentsieelis kõrgkooli astumisel: HTG ei ole enam kaugeltki ainus ülikoolilähedase pikkusega tunde pakkuv asutus, ülikoolile omast erialasest paindlikkust nii aja kui õpitava materjali seisukohast esineb piiratud määral. Ajale jalgu jäämise kuvand ähvardab aina Treffneri kooli atraktiivsust tulevaste

gümnaasistide seas. Kui langeb aga atraktiivsus, langeb konkurents, kui langeb konkurents, langevad koos sellega kvaliteet ja arenemisvõime.

Lahendusi otsides ei maksa minu arvates vaadata teiste keskkoolide poole. Ahvijad-järelejooksikud ei palvi teadupärast muud tähelepanu päale kaastunde või põlguse. Selle asemel arvan aja olevat küps astuda järgmine julge ja loogiline (isegi kui esmapilgul pisut äärmusline) samm: kui kool end nii ehk naa soovib eelülikooliks reklaamida, miks mitte võtta täiemal määral üle ülikooliline õppekorraldus moodulite, pää- ja kõrvalerialade ning ainepunktidega. Niisuguses nägemuses säiliks kolm õppesuunda, kus pääeriala koosneks kõigil õppureil riikliku õppekava ainetest ning niinimetatud suunaainetest, kõrvaleriala saaks igauks kokku valida suunapõhiselt jaotatud moodulite hulgast (täna siinkohal südamlilikult Mikk Artur Mikfeldti E23-st, kes minu algse nägemuse lõplikumalt paika loksutas). Õppesuundade alalhoid ja moodulivaliku suunaohane piiritlemine aitaksid nii õpilaste kui õpetajate jaoks tagada konkreetset (põhjus, miks Treffnerit on hooti mõnele teisele koolile eelistatudki), samuti oleks tunniplaanide koostamine lihtsam. Muidugi ei peaks vastava kokkuleppe saavutamisel kohitsetama õpilase võimalust valida teistestki suundadest mooduleid. Tulevased treffneristid saaksid uues süsteemis harjuda 90-minutiliste tundide, ainepunktide lugemise, valikuvabaduse ja sellest suuresti sõltuvate päevakavadega - tudengid õpivad harva viis päeva nädalas kaheksast neljani. Suuna- ja valikmooduleid pakutagu aine vajadusest lähtuvalt nii ühe- kui mitmeaastaseid, õppekohti igauhes avatagu vastavalt nõudlusele, viimase puudumisel saaks aastapõhiselt otsustada mingi kursuse mitteavamise üle. Päale selle ülikooliline õppekorraldus pakuks ehk leevendust järgmisele, eelkõige humanitaariat puudutavale kitsaskohale.

Teatrieriala

Teatrieriala võiks gümnaasistide ette valmistada lavakunstiõpiks. Selles sisalduks nii katseteks harjutamine, osavõtt näiteringi tegemistest kui koostöö professionaalsete näitlejatega mistahes moel. Teoreetilisest haridusest keskendutaks tüvitekstide (müüdid, muinasjutud ja teised, nii ilmalikku kui vaimulikku päritolu) tundmaõppimisele, samuti lavamuusikale eri nurkade alt. Teatrieriala raames saaks võimaldada spetsialiseerumist ka grimmiss, dekoratsiooni-, rekvisiidi- või kostüümiloomes. Arvan olevat mõistlik kaasata siia ka kinokunstihuvilised, kuivõrd kaks valdkonda on omavahel tihedalt seotud ning teatud määran kattuavad. Eriti film õigustaks näiteks valgus- ja helitehnikute ning kaamerameeste välja-koolitamist, keda koolil endalgi regulaarselt vaja läheb. Muidugi käivad lavakunstiga kokku veel lavastajad ja teatrikriitikud.

Kirjanduseriala

Kirjanduseriala potentsiaali näen esmalt tulevaste kirjanike, kirjanduskriitikute, kirjandusteadlaste ja teiste kirjandusega töötavate inimeste kasvulavana. Õppekava põhirõhk on võimalik suunata näiteks tähtsamale kirjavarale, aga kirjutamisõpetusele (olles nii mingil määral praeguse loovkirjutamise vabaaine suurendatud kujutis). Mõistlik tunnuks teha tihedat koostööd teatrierialaga, et nii kriitikutöö kui tekstisüntees on mõlema igapäevane leib. Ka saaks loojad luua näitlejail mängimiseks värskeid lavatükke. Ilukirjandust annab ühildada veel ajakirjandusega, mille põhirõhk tänapäevaks on nihkunud küll tekstilt helile ja pildile

(järjekordne koostöökoht). Iseest mõistetavalt on mistahes teost parim lugeda originaalkeeles, meenutades kasvõi Tammsaare Dostojevski-vapustust.

Õiguseriala

Nagu nimigi ütleb, võiks õiguseriala olla vahesammuks õigusteaduskonda pürgimisel. Süvendatult saaks õpetada õiguse aluseid (aluseks saab võtta samanimelise TÜ kursuse või vabaainetunni), ajalugu ja ühiskonnaõpetust, sekka kõrgel tasemel filosoofiat ning väitlemist. Paslik oleks ühes meelitada tulevase riigiteadlasi, poliitikuid, diplomaate, kel samuti ametis laia silmaringi ning sõnaosavust vaja. Diplomaatidele tuleks võimaldada võõrkeeli, millest kasu teistelegi: juura sõltub teadupärast tänapäevani ühel või teisel viisil ladina keelest, Eesti saksapärase õigussüsteemis on tähtsal kohal saksa keel.

Ajalooeriala

See eriala kätkeks eneses võimalust neile, kes soovivad tulevikuks pühenduda ajaloo, arheoloogiale või arhivaariale. Korraliku ajaloolase ettevalmistusega käiks küllap kaasas tutvuse sobitamine ajalooliselt mõjukate ning seetõttu allikais rohkesti esinevate võõrkeeltega, -tähestikega, -šriftidega (muidugi nii trükitud kui käsikirjalisel kujul, variante pakub juba Eestimaa aegadehämärus rohkesti). Kool võimaldagu eriala õpilasele rohkesti välitõid ja võimalusi allikaanalüüsiks.

Folkloristikaeriala

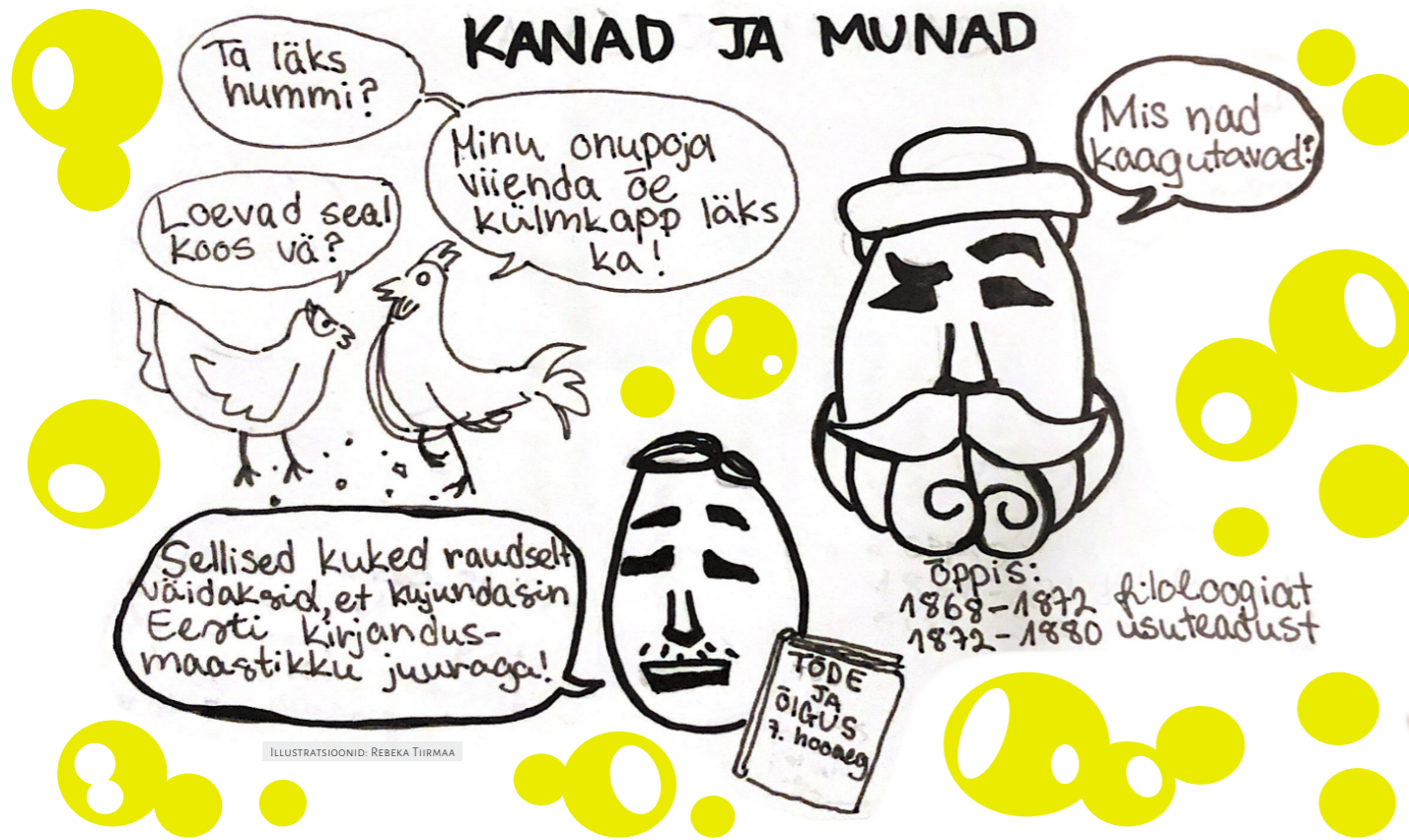
Võimaliku folkloristika fookus HTGs koondatagu mistahes rahvapärimuse (keeleline, heliline, käsitööline, ...) uurimisele, kogumisele (välitööde korras!) ja/või taas-tootmisele. Kohustuslikuks aineks peaks(id) teiste hulgas olema kindlapäale lõunaeesti keel(ed): ametliku hariduse, kõnelemata keskhariduse tasemel õpetatakse neid praegusel ajahetkel Eestis kaduvvähel, vaid mõne üksiku kooli põhisel. Iseenesest mõista on folkloristika lõigatamatuis kütkeis müütika, usundiloo ja isegi filosoofiaga.

Eri pakkumisi (lisaks veel ideid reaaliajandussuunile) võib vist välja pakkuda lõputult, mina olen püüdnud keskenduda neile pähe torganud erialule, mida tean seni pakutavat vaid piiratud määral või huvihariduse korras. Veel mainiksin enne edasi suundumist paari konkreetset õppeainet, mille või mille laiendamise järele näen tarvidust (eelkõige võõrkeeled, mida õpetatagu igas mõttes praeguse rootsi keele õppe tasemel): läti keel (on ometi lõpmata häbiväärne, et me enestele ajalooliselt-kultuuriliselt lähi-

ma naabri keelt ei mõista kõnelda), soome keel (teised vähem või rohkem lähedased naabrid), hispaaria keel (teine enimkõneldav keel maailmas); on täienisti tervitatav, et järgmisest õppeaastast hakata Treffneris õpetama akadeemilist kirjutamist UPT huvides, kuid sellele lisaks võiks eraldi aina õpetada ka kirjandi (äkki ka näiteks motivatsioonikirja) kirjutamist (riigieksamikirjand erineb sisult ja vormilt märgatavasti põhikoolikirjandist, toimetamis- ja õigekirjateadmiste lisapraktika ei teeks samuti paha, eriti neile, kes eesti keele ja eestikeelse kirjalisel eneseväljendusega veel eriti sina pääl ei ole; muidugi on murekoht eesti keele õpetajate sedasi kasvav koormus).

Olen lausete viisi ladranud mõnest konkreetsest humanitaarsest õppeainest. Niisama, kui mitte enam valuline teema on ülejäänud Treffneri humanitaaria. Humanitaarsuunast on näiliselt kujunenud kooli solgitoru: kes mujale ei kõlba, mingi sinna. Kas ei ole niisugune teguviis aga karjuv ebaõiglus HTG-sse siira humanitaariahuviga õppima saabunud treffneristide suhtes, kes nüüd peavad klassi jagama pahatihti suuna-võõraste, sellest lähtuvalt rahulolematute ning üleolevategi, madalama õpimotivatsiooniga kaasõpilastega? Kui tugev kogukonnatunne või missugune õpikeskkond saab niisuguse tingimuse kujuneda? Kas pole see kõik ebaaus ka humanitaarsuunda „saadetud“ (sest ametlikult on tegemist õieti „pakkumisega“) endi suhtes, kui neid niimoodi nügitakse eemale nende tõelisest huvest? Et oleks selge, ei väärtusta mina ühtki treffneristi eelmainitud asjaoludest sõltuvalt rohkem või vähem. Arvan koguni, et ükstapuha missugune Treffneri-kogemus mööda külgi maha ei jookse - kellele seda võimaldatud, on seda väärt) -, kuid tajun praegukehtivast korrandist tingitult enda ümber rohkesti tasku peidetud rusikaid. Ning otseloomulikult näevad siis teiste suundade õpilasedki „humanitaare“ (jah, seda silti peavad

pärishumanitaarid kandma häbiga teiste humanitaarsuunda sattunute kõrval) mingi kahtlase kõntsana (muidugi mitte üleüldiselt, siiski stereotüüpiliselt), kui sääsete akadeemilised saavutused (ka justkui humanitaarseis aineis) ja üleüldine suhtumine jätvad alaliselt soovida: Cloacina-kummar-dajaid mahub Munga, Jaani, Lüübeki ja Rütüti tänavate vahele ainult nii palju. Nuga keeratakse veritsevas haavas nii õige mitmes eri suunas korraga ja eks ole siis humanitaarsuuna talendist tühjaksjooksmine, humanitaarse südame seiskuminegi ainult aja küsimus.

Hakkan nüüd tõepoolest jutuga ühele poole saama. Jäänud on veel vaid paar äärmärkimist.

Tean Hugo Treffneri gümnaasiumi vilistlaskogu liikmeid olevat hooti õige varakad. Kas vilistlaskonnal puuduvad sellest hoolimata vahendid Treffneri koolile korraliku (tasuta) ühiselamu rajamiseks kaugemalt tulijate tarvis? Hermann Hugo Fürchtegott Treffner lõi vanal hallil ajal erakooli selleks, et ka vähem varakad, maarahva seast pärit noormehed võiksid esimese järgi haridust omandada, praeguse süsteemiga jätkates aga ähvardab Treffneri kool muutuda kättesaamatuks neile, kes mujalt maanurgast pärit, ja/või neile, kelle peredel puudub võimalus õppur(e)ile Tartus kalli raha eest eluaset tagada (kui palju helgeid Viru või Võru päid on kooli jaoks niimoodi kaotsi läinud või tuhmunud varahommikuste liigpikkade sõitude tõttu?). Minu arvates on iga võitlus haridusliku ebavõrdsuse kura-di(te)ga asja väärt.

KANAD JA MUNAD

HTG õpilaskogu näib olevat kahtlaselt soikus. Ehkki aeg-ajalt keskid kuskil tõepoolest käivad, ei meenu mulle ühtki õpilaskonnapoolset põhjanevat otsust. Nõnda pean vajalikeks õpilaskogu sisulist ümberkorraldamist treffneristide demokraatlike arvamuse avaldamise ja tahtmise tegemise kohaks (kooli, õpetajas- või juhtkonna seisukohtade tarvis on olemas muud paigad). Õpilaskogu täpne eesmärk, arvulis-liikmeline koosseis, hääletuskord ühes volitustega mingis konkreetse küsimuses ja muu korraline olgu täpselt lahti kirjutatud Hugo Treffneri gümnaasiumi põhimääruses (nagu on riigikogu töö lahti kirjutatud põhiseaduses; kooli hetkene põhimäärus näikse käsitlevat

Ka võiks aeg-ajalt korraldada kooliüleseid rahvahäletusi treffooniintervikute puudutavate küsimuste üle

vaid kokkukutsumise aluseid ning sedagi kaunis üldsõnaliselt, esinduskogul ei ole vist? päris lõpliku nimegi). Seejuures määrav on õpilaskonna sõna- ja hääleõiguse tagamine võimalikult suurimal hulgal juhtudest. Õpilaskogu koosolekute protokollid olgu vabalt ja avalikult kättesaadavad ning kogu otsused üllitatagu infolehis. Ka võiks aeg-ajalt korraldada kooliüleseid rahvahäletusi treffooniintervikute puudutavate küsimuste üle (nagu on seni läbi viidud ühiskonnaõpetuse projektide, linna kaasava eelarve hääletusi). Rahvahäletuse toimumise üle saaks otsustada näiteks õpilaskogu ühes juhtkonna ja vilistlaskoga. Ühtki

tervikeelnõud ei õpilaskogu ega rahvahäletuste korra kohta ma siinseil poognail välja ei paku (juba ruumipuudusest), tegu on ennemini loodetava suunitluse sõnastamisega.

Miks on koolimaja seesmised seinad nii jube tühjad ja sünged? Katku neid siis klassikaline taie, punkluule või 105 triljonit komakohta pii-d, andekusest ja hakkamisest ei ole meie koolis ometi puudust, nagu üha tõendab juba loodud-eksponeeritud loome (pii mahutamisega võib küll potentsiaalselt tekkida pehmelt öeldes probleeme).

Mina, Ats-Artur Ploomipuu (E22), olen nüüd väljendanud paari täiesti isiklikku ja objektiivse väärtuseta mõtet Treffneri tulevikust. Kui mu möla tundus sünges või kibestunud, siis õnneks on tegu eksimuljega. Olen kolme Treffneri-aastat laialdaselt nautinud, kõrgealuste õpetajate suurt erialalist pädevust korduvalt ja nahaalselt enesearenduseks kuritarvitanud ning söökla vahetevahel viendat kirstlikku surmapattu teinud (kusjuures on mulle kõige selle eest puhuti päälegi makstud). Sellest lähtuvalt rõhutaksin positiivset meelestatust tulevikugi suhtes. Sest nagu ütlevad klassikud: „Olukord on ... (nojah) ..., aga see on meie tuleviku väetis,“ või, kellele võõrad suled-kliseed meeldivad, „Per aspera ad astra“.

PS: Minu jäägitu lugupidamine sööklatä-didele (ja -onudele), koristajatele, valvureile, prügivedejale, meistriteestele ja ülejäänuile, kes rokirütimis rappuvat maja toimimas ja ühes tükis aitavad hoida!

„Õpetajate tsitaadid“

„Tarkused ja teadmised on erinevad asjad. Ühte on vaja töö jaoks, teisi elamiseks. Kumba kumba jaoks on teie enda otsustada.“

– EHA PAABO –

„It's Saint Patrick's day today. I wanted to take you to the Irish embassy pub, but unfortunately it's closed until 12 o'clock.“

– MARCUS HILDEBRANDT –

„Nagu Treffneri vanasõna ütleb: kus häda kõige suurem, seal Heivo kõige lähem.“

– INDREK PAJUR –

„Jumala ja klaveri abiga tulevad kõik kuidagimoodi toime.“

– EVE PAAP –

„Me vist ei loe seda sõjaks, kui üks pingviin teise pesast kivi ära varastab.“

– KARIN SOODLA –

„Kui te mõtlete, mis on ühele poolakale vajalik, siis see on vorst.“

– INDREK PAJUR –

„Heal lapsel on alati mitu nime. Mõttele, miks sul ainult üks on.“

– ÜLLE HÜVA –

„Kas te teate, mis häält teeb mesilane, kes lendab Tagurpidi? Muzz-muzz-muzz.“

– EVE PAAP –

„Lugupeetud, 'LP', keegi ei arva, et see on 'laku panni'.“

– UVE SAAR –

„Jeesus Kristus või Indrek Pajur? Ega vist suurt vahet polegi.“

– AARE RISTIKIVI –

„Üks dekaliiter on kast õlut.“

– SIIM OKS –

„Oi, anna andeks, ma lõin sind.“

– TOOMAS JÜRGENSTEIN –

„Kui tekib probleeme – ei saa kappi sisse või kapist välja –, siis pöörduge Uve Saare poole.“

– SANDRA SAGAR –

„Kui teid polnud vanematel plaaniski, mina juba õpetasin.“

– SAIMA KAARNA –

„Kindlasti on teil väga head... paar kuud. Detsembriks saate aru, et olete loll nagu lauajalg. Aga siis hakkavad hinded tõusma. Uskuge, on hea tunne, kui tõuseb.“

– UVE SAAR –

„Ärge nüüd kiirustage, meil pole tund veel lõppenud. Me ei ole 94. aasta Estonias, kus kõigil hakkas korraga kiire. Meil on aega. Isegi Põhja-Tallinn teab, et meil on aega.“

– INDREK PAJUR –

„Veinidest ei tea te midagi... loodetavasti.“

– KRISTIINA PUNGA –

„Kui tornado tuleb, siis isegi lehmad lendavad ülespoole.“

– TOOMAS JÜRGENSTEIN –

„Ärge sööge ajusid!“

– OTT MAIDRE –

„Teate, te olete üks trio, aga kuldseks ma ei pea teid.“

– MALL MATTO –

Andero Albrecht,
Mattias Jõgi, Markus Kaur,
Marlon Tiik, Oliver Kikas,
Henri Kasekamp, Joosep Jürissaar,
Toomas Erik Kuhi, Violeta Jürgens,
Artus Leo Marco Klemm, Robin Mäeots,
Kevin Kuudeberg, Robert Milan Kotjuh,
Kris Puusepp, Morten Oscar Orussaar,
Ralf Rasmus Pappel, Kaspar Kasekamp,
Rasmus Kõllo, Marten Leosk, Ants Liivamägi,
Grete Magerramov, Tomm Ragnar Maidla,
Viktoria Misnik, Kristella Mirell Uiboaed,
Anton Pašenkov, Agnes Peitel, Kristi Pihlak,
Ralf Robert Paabo, Uku Toomas Rand,
Robin Randrüüt, Roosi Raudsepp,
Paula Puksov, Even Puusepp,
Annabel Taaber, Mirtel Teder,
Miia Tillmann

Õnne-Mari Olev,
Karl Markus Saar,
Kärt Kiiver, Kristen Hurt,
Leenu Aasrand, Liisa Riso,
Annabel Allas, Hanna Allikas,
Mirjam Gross, Emili Heinaste,
Herta-Marie Jatsa, Brenda Järv,
Tuuli-Heleene Kalda, Henri Suur,
Kaisa Kangro, Eliis Kasenõmm,
Marilis Kivi, Aleksandra Peskovski,
Kristanna Koemets, Eliise Kolsar,
Polina Saar, Margot Liisbet Menind,
Mona Leis, Siim Carlos Plumberg,
Karoliina Kübar, Kirsi Laaniste,
Robin Mathias Müür, Sanne Laas,
Kristofer Vahter, Karl Silmere,
Marten Vellak, Elar Udumets,
Erik Johannes Rein, Säde
Sepp, Marta Tammiksaar

Kaisa Kõre,
Richard Oppar,
Kirke Karolin Tark,
Liisi Liias, Artur Asi,
Beril-Amabel Lindmäe,
Helen Loot, Janee Lootus,
Artur Ipits, Heidi-Lii Aru,
Keilika Meos, Viktoria Päll,
Margaret Braun, Kärt Pürn,
Ivar Golubenko, Keili Krabbi,
Hanna Saara Hiir, Liis Serv,
Elizabeth Ivask, Triinu Part,
Kättriin Randma, Karen Viira,
Eliise Siimon, Natalie Uuemaa,
Eva-Liisa Sepp, Mihkel Pennar,
Maarja-Leen Piirimäe, Miia
Helen Merilo, Aleksander
Lõhmus, Emma Tammperre,
Marjette Andrea Tederov,
Kirke Viktoria Plaado,
Annaliisa Rebane

Karl Pärtel Arvi,
Hedvig Altmäe, Triin Prii,
Marta Joonas, Joonatan Kahre,
Minna Marie Kask, Christelle Keller,
Ott Kruuse, Hans Kristjan Kullamaa,
Laureen Laasik, Aleksander Jalakas,
Kristiin Lõhmus, Mart Johannes Nacke,
Mati Mansberg, Oliver Mihkel Mertelsmann,
Teena Haabmets, Oliver Mikli, Martti Milk,
Anna-Liisa Mägi, Morgan Matthias Rikken,
Tambet Parm, Rando Pihlak, Mihkel Tali,
Ingrid Puusepp, Madis Repän, Ellinor Usai,
Lukas Mürsepp, Simmo-Siim Soosaar,
Jaan Artur Viirsalu, Oskar Saareall,
Sten Kaspar Vind, Karina Saealle,
Mattias Sinilaht, Rasmus Suur,
Andreas Soosaar, Robin Vask

Anu Altnurme,
Ats-Artur Ploomipuu,
Helena Gross, Stella Kivi,
Säde Einasto, Taavet Saar,
Maribel Haaviste, Meribel Insler,
Carmen Kallas, Andra Tuurmaa,
Karin Pärtelpoeg, Mía-Marie Logina,
Melissa Lokk, Karl Aksel Männik,
Mart Jaakson, Pääsu Ladva, Rico Päck,
Hannes Villem Reimand, Denis Lotkov,
Agne-Riin Mekk, Elis Anete Saksman,
Heleri Tammemägi, Merili Meltsas,
Mari-Liis Reemets, Helena Nõmm,
Magnus Puija, Victoria Kopamees,
Elisabeth Tiidelepp, Ronja Talunik,
Andra Tuurmaa, Katarina Utsal,
Ronja Talunik, Kadri-Liis Tamm,
Marleen Tamm, Liina Sarv,
Tuuli Türk, Ida Vares,
Anette Teder

